

trækker, og jeg har aldrig lagt Skjul paa, hvilke Principper jeg foretrækker, men een Ting kan man ikke strides om, og det er, at under den nuværende Landbrugsminister er begge disse Lovgivninger udviklet, og vi har fra vor Side støttet den højtærede Landbrugsminister i, at disse to Jordlovgivningsprincipper kunde arbejde Side om Side, saa kunde Folk selv vælge, hvilken Form de foretrak. Man kan altsaa ikke fremsætte den Bebrejdelse, at denne Del af vor Lovgivning er forsømt, og det er ingenlunde Udtryk for en Hvileperiode, som der var Trang til. En saadan har i hvert Fald ikke fundet Sted hos os, tværtimod har der været udfoldet en rig Virksomhed. Jeg vilde gerne, at det ærede Medlem Hr. Rode vilde tage det med ind under sine Overvejelser, naar han taler om den uduelige Regering; thi det forekommer mig, at Gerningerne taler et fuldkomment modsat Sprog af det, som det ærede Medlem bruger. Det, jeg her har nævnt, gælder altsaa Jordlovgivningen. Skattelovene har jeg tidligere omtalt, og den sociale Lovgivning er udviklet i rigt Maal. Alt dette, forekommer det mig, er meget mere værd end den Kritik, der fremkommer uden at være underbygget.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om Aldersrenten, det skal ikke blive mange, men jeg vil gerne overfor de Bemærkninger, der fra adskillige Sider er faldet, gøre nogle faa Bemærkninger, og jeg skal knytte disse Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Jacob Christensens Udtalelser, idet det ærede Medlem, efter at han havde givet det ærede Medlem Hr. Brochmann sin Tilslutning med Hensyn til, hvad denne havde fremsat derom, fortsætter: „Der er her fremdraget talrige Eksempler paa, hvorledes disse Satser vil komme til at virke. Man tænke blot paa de 60-aarige, som efter den 1. April kan faa Aldersrente med to Trediedele, de skal altsaa miste en Trediedel af de Takster, som er gældende for andre. Det drejer sig mange Gange om Mennesker, som Hjælpekassen har hjulpet til at naa hen til 60 Aars Alderen og hjulpet med langt større Beløb end den Aldersrente, de vedkommende nu kan faa, naar de skal miste Trediedelen af de i øvrigt gældende Takster“. Naar jeg har anholdt denne Udtalelse, er det, fordi den efter min Opfattelse hviler paa en Misforstaaelse, idet det netop er saadanne gamle, som Hjælpekassen har maattet opretholde, for at de ikke skulde komme paa Fattigvæsenet, med et Beløb, der er større end de Takster, der er fastsat i Aldersrenteloven, naar de altsaa kun fik

$\frac{2}{3}$ af Aldersrenten, med Hensyn til hvilke der er aabnet en Ventil i Lovens § 1, hvorefter Kommunalbestyrelsen kan med Indenrigsministeriets Samtykke bestemme, at de da faar Aldersrente som for 65-aarige bestemt, og det vil netop være saadanne Mennesker, som altsaa enten har været hjemløst af Sygdom eller helt eller delvis har mistet deres Arbejdsevne. Det er netop dem, som kan komme ind under denne Ventil, og der vil altsaa, for saa vidt Kommunalbestyrelsen skønner, at det vil være rigtigt at yde de paagældende Aldersrente, ikke være Tale om, at de faar et Beløb, der er betydeligt mindre end det, de tidligere har faaet.

Dernæst vil jeg gerne, naar man nu drager Sammenligninger mellem den Understøttelse, de paagældende nu faar, og den, de kan faa, naar Aldersrenteloven træder i Kraft, og anker over, at disse Takster er for smaa, have Lov til at sige, at de Takster, der er fastsat, er jo netop fastsat under Hensyn til Priserne i 1916, og dertil kommer det Dyrtidstillæg, som bestemmes efter Priserne i Øjeblikket; men hvis de gamle i Øjeblikket er oppe paa den højeste Alderdomsunderstøttelse, de overhovedet har modtaget, er et af to Tilfældet: enten er Understøttelsen for høj nu, eller ogsaa var den for lav, den Gang vi havde den højeste Dyrtid. Thi Forholdet er jo det, at Dyrtidstillæget her er afstemt efter, hvor stort Tillæget til Statens Tjenestemænd er; dette er i Øjeblikket 540 Kr. for Statstjenestemændene, og saa er Dyrtidstillæget til de alderdomsunderstøttede eller aldersrentenydende 120 Kr. Men da vi befandt os i den højeste Dyrtid, var Dyrtidstillæget jo 1 134 Kr., og det vilde da have været 252 for de alderdomsunderstøttede. Forholdet er altsaa det, at naar de nu ude paa Landet faar 720 Kr., hvis begge Ægtefæller er 65 Aar, vilde de have faaet 852 Kr., saafremt Loven havde været gældende paa det Tidspunkt, da vi var oppe paa den højeste Dyrtid. Hvis man vil bedømme denne Lov ret, skal man selvfølgelig bedømme den paa Grundlag heraf.

Jeg har nu, tror jeg, en nogenlunde begrundet Mening om, at man adskillige Steder har ladet de paagældende blive staaende paa de højeste Understøttelser, netop fordi man ikke var for at sætte Dyrtidstillæget ned, men vilde overlade til Lovgivningsmagten at gøre det. Og hvis der altsaa er Tale om Folk i Købstæderne, vil Forholdet jo være det, at naar de nu faar 924 Kr., vilde de have faaet 1 056 Kr., hvis Loven havde været gældende, da vi havde